

AZ IBOLYASZÍN EMBERFAJTA AZ ÁDÁMUTÁNI IDŐKBEN

CSAKNEM harmincezer éven át a második Éden volt a polgárosodás bölcsője. Az ádámfi népek itt, Mezopotámiában megvetették a lábukat, leszármazottaikat egészen a föld határaiig is elküldték, és később, miután a nodfiakkal és a szangik törzsekkel összeolvadtak, őket nevezték anditáknak. E vidékekről indultak el azok a férfiak és nők, akik a történelmi tetteket végrehajtották, és akik oly nagy mértékben felgyorsították a műveltségi fejlődést az Urantíán.

² Ez az írás az ibolyaszín emberfajta bolygói történetét meséli el, mely röviddel Ádám halála után kezdődik, nagyjából Kr.e. 35.000-ben, és folytatódik a nodfiakkal és a szangik fajtákkal való összeolvadáson át, melyre nagyjából Kr.e. 15.000-ben került sor, míg kialakulnak az andita népek és még tovább, amikor végül eltűnnek a mezopotámiai hazájukból nagyjából Kr.e. 2000-ben.

1. FAJI ÉS MŰVELTSÉGI MEGOSZLÁS

¹ Bár az emberfajták az elmeképesség szempontjából és erkölcsileg is alacsony szinten álltak Ádám érkezésekor, a testi törzsejlődés a Kaligasztia-féle lázadás teremtette válságos helyzetből meglehetősen függetlenül haladt a maga útján. Ádám hozzájárulása az emberfajták élőlénytani helyzetének javulásához a vállalkozás részbeni sikertelensége ellenére is óriási fajnemesítési eredmény volt az Urantíán.

² Ádám és Éva az emberiség társadalmi, erkölcsi és értelmi fejlődését is sok tekintetben gazdagította; az utódaik jelenléte nagymértékben gyorsította a polgárosodás kibontakozását. De harmincötezer évvel ezelőtt a világ egészében véve kevésbé volt művelt. Itt-ott léteztek bizonyos polgárosodott társadalmi központok, de az Urantia legnagyobb része a vadság állapotában leledzett. A faji és műveltségi megoszlás a következő volt:

³ 1. *Az ibolyaszín emberfajta — ádámfiai és ádámszonfiak.* Az ádámfiai műveltség legfőbb központja a második kertben volt, mely a Tigris és az Eufrátesz folyók által határolt háromszögben helyezkedett el; ténylegesen is ez volt a nyugati és az indiai polgárosodott társadalom bölcsője. Az ibolyaszín fajta második vagy északi központja az ádámszonfiak fővárosa volt, mely a Káspi-tenger déli partjától keletre helyezkedett el, a Kopet-dag hegység közelében. E két központról indult ki a környező területekre az összes emberfajta fejlődését azonnal felgyorsító műveltség és élet-sejtanyag.

⁴ 2. *Elő-sumérok és egyéb nodfiak.* Mezopotámiában, a folyók torkolatvidékéhez közel a dalmatiai idők ősi műveltségének maradványai is jelen voltak. Az évezredek múlásával e csoport alaposan összekeveredett az északra jött ádámfiaiakkal, de a nodfi hagyományait sohasem adták fel. A Levantében letelepedett nodfi csoportokat általában az ibolyaszín fajta későbbi terjeszkedése szívta fel.

⁵ 3. *Az andonfiak* öt vagy hat, meglehetősen jellegzetes települést tartottak fenn az ádámszoni központtól északra és keletre. Turkesztánban is jelen voltak elszórtan, és elszigetelt közösségeik éltek Eurázsia szerte, különösen a hegyvidéki térségekben. Még mindig ezek az őslakosok birtokolták az eurázsiai földrész északi területeit, valamint Izlandot és Grönlandot is, azonban az európai síkságokról a kék ember, a távol-keleti folyóvölgyekből pedig a sárga emberfajta már jóval korábban kiszorította őket.

⁶ 4. *A vörös ember* foglalta el a két Amerikát, mert Ádám megérkezése előtt több mint ötvétezer évvel kiszorultak Ázsiából.

⁷ 5. *A sárga emberfajta.* A kínai népek jól kiépítették az Ázsia keleti része feletti uralmukat. A legfejlettebb településeiket a mai Kínától északnyugatra lévő, Tibettel határos vidékeken tartották fenn.

⁸ 6. *A kék emberfajta.* A kék emberek elszórtan jelen voltak egész Európában, de a jobb műveltségi központjaik a földközi-tengeri medence akkoriban még termékeny völgyeiben és Európa északnyugati részén léteztek. A neandervölgyiek befogadása nagymértékben hátráltatta a kék ember műveltségét, de egyébként a kék ember volt az eurázsiai evolúciós népek közül a legharciasabb, a leginkább kalandvágyó és a legnagyobb felfedező.

⁹ 7. *A dravidák előtti India.* Az emberfajták összevert keveréke Indiában — mely minden földi fajtát magába foglalt, különösen a zöldet, a narancsszínűt és a feketét — a távoli térségekben élőkéhez képest valamivel magasabb szintű műveltséget tartott fenn.

¹⁰ 8. *Az arabai polgárosodott társadalom.* Az indigó fajta felsőbbrendű elemei a mai nagy saharai sivatagban hozták létre a legfejlettebb településeiket. Ez az indigó-fekete csoport az eltűnt narancsszínű és zöld emberfajták törzseiből jelentős mennyiséget foglalt magába.

¹¹ 9. *A földközi-tengeri medence.* Az Indián kívüli leginkább kevert emberfajta a ma földközi-tengeri medencének nevezett területet foglalta el. Itt az északra jött kék emberek és a délről való saharaiak találkoztak és keveredtek a kelet felől érkezett nodfiakkal és ádámfiaiakkal.

¹² Ilyen képet mutatott a világ az ibolyaszín emberfajta nagy terjeszkedésének megindulása előtt, nagyjából huszonötezer évvel ezelőtt. Az eljövendő polgárosodott társadalom reménye a második kertben, a mezopotámiai folyók között volt. Itt, Délnyugat-Ázsiában volt meg a nagy polgárosodás potenciálja, annak lehetősége, hogy a dalmatiai időkben és az édeni korból megmentett eszmék és eszményképek elterjedhessenek.

¹³ Ádám és Éva egy korlátozott mennyiségű, de meghatározó jelentőségű örökséget hagyott hátra, és a mennyi megfigyelők az Urantíán türelmetlenül várták, hogy kiderüljön, a vétkes Anyagi Fiú és Leány eme leszármazottjai miként érvényesülnek.

2. AZ ÁDÁMFIK A MÁSODIK KERTBEN

¹ Ádám fiai évezredekig a mezopotámiai folyók mentén dolgoztak, kiépítették az öntözőrendszert és megoldották a délről fenyegető áradások problémáit, tökéletesítették az északi védelmi vonalaikat és megkísérelték megőrizni az első Éden dicső hagyományait.

² A második kert vezetésében megmutatkozó hősiesség az urantiai történelem egyik legcsodálatosabb és legösszontóbb hőskölteménye. E tündöklő lelkek sohasem vesztették teljesen szem elől az ádám küldetés célját, és ezért bátran leküzdötték a környező és alsóbbrendű törzsek hatásait, miközben készségesen és folyamatosan indították el a legkiválóbb fiaikat és leányaikat kiküldöttekként a földi emberfajtákhoz. E terjeszkedés néha kimerítő hatású volt az otthoni műveltség szempontjából, de e felsőbbrendű népek mindig pótolták e kialakult hiányokat.

³ Az ádámfiak polgárosultsága, társadalma és műveltségi helyzete messze meghaladta az urantiai evolúciós emberfajták általános szintjét. Csak Van és Amadon régebbi települései, valamint az ádámszonfiakéi voltak valamiképpen ezekhez mérhetőek. De a második Éden polgárosodott társadalma mesterséges szerkezet volt — *nem kifejlődött volt* — ezért a leépülése elkerülhetetlenül végbement, s végül elérte a természetes evolúciós szintet.

⁴ Ádám nagyszerű értelmi és szellemi műveltséget hagyott maga után, de a gépi eszközök használata terén ez nem jelentett fejlett szintet, ugyanis mindenféle polgárosodás kibontakozásának határt szabnak a rendelkezésre álló természeti erőforrások, a polgárosodott társadalomban kitermelődő kivételes tehetségek és a találmányosság érvényesüléséhez elégséges mértékű szabadidő. Az ibolyaszín fajta polgárosodását Ádám jelenléte és az első Éden hagyományai alapozták meg. Ádám halálát követően, és ahogy e hagyományok a múlt évezredekkel egyre inkább elhalványultak, az ádámfiak műveltségi színvonala folyamatosan csökkent, mígnem a környező népek és az ibolyaszín emberfajta természetesen fejlődő műveltsége kölcsönös egyensúlyi szintre jutott.

⁵ De az ádámfiak nagyjából Kr.e. 19.000-ben valódi nemzetet alkottak, négy és fél milliós létszámmal, és ekkorra már a leszármazottaik millióit küldték ki a környező népekhez.

3. AZ ÁDÁMFIK ELSŐ TERJESZKEDÉSE

¹ Az ibolyaszín emberfajta évezredekken át megőrizte a békesség édeni hagyományait, ami megmagyarázza, hogy miért késlekedtek annyit a területi hódításokkal. Amikor a túlnépesedés rászorította őket, akkor ahelyett, hogy a területszerzés érdekében háborúkat kezdtek volna, a lakosság többletet tanítókként kiküldték a többi emberfajta felé. E korai kivándorlások műveltségi hatása nem volt tartós, azonban az ádámfi tanítók, kereskedők és felfedezők befogadása élőlénytani megújítást jelentett a környező népek számára.

² Az ádámfiak közül némelyek már korán nyugatra, a Nílus völgyébe vándoroltak; kisebb csoportjaik behatoltak keletre, Ázsiába, de ott ők kisebbségben voltak. A későbbi népvándorlás erőteljesen észak felé, onnét pedig nyugat felé irányult. Ez nagyjából északi irányú, fokozatos, de folyamatos mozgást jelentett, nagyobb számban vonultak észak felé, azután pedig a Káspi-tengert megkerülve nyugatnak, Európa felé fordultak.

³ Nagyjából huszonegyezer évvel ezelőtt az ádámfiak tisztábbvérű elemei már messzire jutottak ezen az északi útvonalon. És ahogy behatoltak a nyugati területekre, egyre kevésbé maradtak ádámfiak, míg akkorra, amikor elfoglalták Turkesztánt, már alaposan összekeveredtek a többi emberfajtaival, különösen a nodfiakkal. Az egyenesági ibolyaszín népek közül igen kevés jutott el valaha is Európa és Ázsia belső területeire.

⁴ Nagyjából Kr.e. 30.000 és 10.000 között korszakos faji keveredések mentek végbe szerte Ázsia délnyugati részén. A turkesztáni hegyvidékek lakói elszánt és életerős népet alkottak. Indiától északnyugatra még létezett a Van korabeli műveltség sok eleme. E településektől még északabbra a korai andonfiak legjobbjai maradtak meg. És e két, műveltségében és természetében is felsőbbrendű fajtát felszívta az észak felé mozgó ádámfiak. Ez az összeolvadás sok új gondolat elfogadásához vezetett; megkönnyítette a polgárosodás kibontakozását és nagymértékben segítette a haladást a művészet, a tudomány és a társadalmi műveltség minden szakaszában.

⁵ ¶ Amint a korai ádámfi vándorlások kora lejárt, nagyjából Kr.e. 15.000-ben, Ádámnak már több leszármazottja volt Európában és Közép-Ázsiában, mint a világ bármely más részén, beleértve Mezopotámiát is. Az európai kék emberfajtákat komoly mértékben felhígították. A ma Oroszországnak és Turkesztánnak nevezett területeket a déli nyúlványokkal egyetemben a nodfiakkal, andonfiakkal keveredett ádámfiak, valamint a vörös és a sárga szangik törzsek töltötték meg nagyszámban. Dél-Európát és a Földközi-tenger peremét az andonfi és a — narancsszín, zöld és indigó — szangik népek egy kevert fajtája foglalta el, egy kevés ádámfi fajtával kiegészülve. Kisáziát és a középkelet-európai területeket túlnyomórészt andonfiak alkotta törzsek birtokolták.

⁶ Egy kevert színes fajta, melyet nagyjából ekkoriban erősítettek meg a mezopotámiai bevándorlók, birtokolta Egyiptomot és arra készült, hogy átvegye az eltűnő eufratesz-völgyi műveltséget. A fekete népek Afrika messzi déli részeibe vonultak és a vörös emberfajta felé hasonlóan gyakorlatilag elszigetelődtek.

⁷ A saharai polgárosodott társadalom összeomlását az aszály, a földközi-tengeriét pedig az áradás idézte elő. A kék emberfajta ekkoriban még nem tudtak fejlett műveltséget kialakítani. Az andonfiak még mindig elszórtan éltek az északi-sarki és a közép-ázsiai térségekben. A zöld és a narancsszín emberfajta, mint olyan, tulajdonképpen kipusztult. Az indigó emberfajta dél felé vándorolt Afrikában, hogy ott megkezdje lassú, de hosszantartó leépülését.

⁸ India népei veszteglő állapotban voltak, s egy fejlődésre képtelen polgárosodott társadalomban éltek; a sárga ember megerősítette a jelenlétét a közép-ázsiai területeken; a barna ember ekkoriban még nem fogott hozzá a polgárosultság kiépítéséhez a közeli csendes-világtengeri szigeteken.

⁹ ¶ A kiterjedt éghajlati változásokkal párhuzamosan végbement eme faji megoszlás készítette elő a terepet az urantiai polgárosodott viszonyok andita korszakának nyitányához. E korai vándorlások több mint tízezer éven át zajlottak, Kr.e. 25.000-tól 15.000-ig. A későbbi vagy andita vándorlások Kr.e. 15.000 és 6000 között folytak.

¹⁰ Az ádámfiai első hullámai olyan hosszú idő alatt tudtak átjutni Eurázián, hogy a műveltségük jelentős részét elveszítették az út során. Csak a későbbi anditák haladtak elég nagy sebességgel ahhoz, hogy a Mezopotámiától tetszőlegesen távoli vidékekre is elvigyék az édeni műveltséget.

4. AZ ANDITÁK

¹ Az andita fajták a tisztavérű ibolyaszín emberfajtának és a nodfiaknak, továbbá az evolúciós népeknek az elsődleges keverékei voltak. Az anditák esetében általában igaz, hogy messze nagyobb arányban volt meg bennük az ádámi vér, mint a mai emberfajtákban. Az andita megjelöléssel általában azokra a népekre utalunk, melyek faji örökségében az ibolyaszín fajta aránya az egyenlő és az egyhatod között volt. A mai urantiaiak, még az északi fehér fajták is, ennél sokkal kisebb arányban rendelkeznek az ádámi vérrrel.

² A legkorábbi andita népek a Mezopotámiával határos vidékekről származnak több mint huszonötezer évvel ezelőttről, és az ádámfiai és nodfiak keverékéből alakultak ki. A második kert az ibolyaszín fajta vérből egyre kevessebbel rendelkező népek egyközepű körei vették körül, és e faji olvasztócsésze határterületein született meg az andita emberfajta. Az elvándorló ádámfiai és nodfiak később beléptek az akkoriban még termékeny turkesztáni térségekbe és ott hamar elkeveredtek a felsőbbrendű helyi lakosokkal, és az így kialakuló faji keverék megnövelte az andita fajta északi elterjedtségét.

³ Az anditák alkották a tisztavérű ibolyaszín népek kora óta az Urantián megjelent legsokoldalúbb emberfajta. Ott volt közöttük az ádámfiai és a nodfi fajta túlélő maradványai legfelsőbb rendű csoportjainak többsége, később pedig mindez kiegészült a sárga, a kék és a zöld emberek legjobb fajtáival.

⁴ ¶ E korai anditák nem árják voltak; ők az árják elődei voltak. A bőrük nem fehér volt; hanem fehér előtti színárnyalatú. Nem nyugati és nem is keleti népek voltak. De az andita örökség az, ami az úgynevezett fehér fajták többnyelvű keverékének azt az általános hasonnműséget kölcsönzi, melyet kaukázusi fajtának neveznek.

⁵ ¶ Az ibolyaszín emberfajta tisztább csoportjai megtartották a békeszerető ádámi hagyományt, ami megmagyarázza, hogy a korai népvándorlások természete miatt

volt inkább békés. De az ádámfiai egyesültek a nodfi törzsekkel, akik ekkorra már harcias fajta voltak, s az ő andita leszármazottaik a korukig az Urantián valaha élt legügyesebb és a legfortélyosabb katonanépek voltak. Ettől fogva a mezopotámiaiak népmozgásai egyre inkább katonai jelleget öltöttek és egyre jobban hasonlítottak a tényleges hódításokhoz.

⁶ Ezek az anditák kalandvágyó népek voltak; vonzódtak a vándorlásokhoz. A szangik vagy az andonfi fajta létszámbeli gyarapodása egyre inkább helyhez kötötte őket. De a kései leszármazottaik még így sem nyughattak, míg körül nem hajózták a földet és fel nem fedezték az utolsó távoli földrészt is.

5. AZ ANDITA VÁNDORLÁSOK

¹ A második kert műveltsége húszezer évig fennmaradt, azonban folyamatos hanyatláson ment keresztül nagyjából Kr.e. 15.000-ig, amikor is a szetfi papság újjáéledésével és Amoszád vezetésével egy ragyogó korszak köszöntött be. Azok az erőteljes polgárosodási hullámok, melyek később végigsöpörtek Eurázián, nyomban követték a Kert nagy újjáéledését, melyre az után került sor, hogy az ádámfiai alaposan összeolvadtak a környező kevert nodfiakkal, kialakítva így az andita emberfajta.

² Ezek az anditák új fejlődési lépést jelentettek szerte Euráziában és Észak-Afrikában. Mezopotámiától Hszincsiangig az andita műveltség túlsúlya érvényesült, és az Európa felé irányuló vándorlást folyamatosan ellensúlyozták a Mezopotámiából újonnan érkezők. De nem helyénvaló az anditákat külön mezopotámiai fajtaként számon tartani mindaddig, amíg Ádám kevert leszármazottainak utolsó vándorlásai is le nem zajlottak. Ekkorra még a második kert emberfajta is olyannyira összekeveredtek, hogy azokat már nem lehet ádámfiaiaknak nevezni.

³ A turkesztáni polgárosodott társadalmat folyamatosan újjáélesztették és megújították a Mezopotámiából újonnan érkezők, különösen a későbbi andita lovasnépek. Az úgynevezett árja anyanyelv kialakulása a turkesztáni hegyvidéken ment végbe; e nyelv a vidék egyik andoni nyelvjárásának és az ádámszonfiak, valamint később az anditák nyelvének keverékéből jött létre. Sok mai nyelv tehát ezeknek a közép-ázsiai törzseknek a korai nyelvéből alakult ki, akik meghódították Európát, Indiát és a mezopotámiai síkságok felsőbb területeit. Ez az ősi nyelv kölcsönözte a nyugati nyelveknek mindazt a hasonlóságot, melyet árjának neveznek.

⁴ ¶ Kr.e. 12.000-re a világ andita állományának háromnegyede már otthonra talált Észak- és Kelet-Európában, és amikor a Mezopotámiából kiinduló legutóbbi és végső kivonulásra sor került, ezen utolsó népvándorlási hullámok hatvanöt százaléka szintén elérte Európát.

⁵ ¶ Az anditák nemcsak Európába, hanem Kínába és Indiába is kivándoroltak, és számos csoportjuk járta be a föld határait hittedesítőként, tanítóként és kereskedőként. Nagyban kiegészítették a szaharai szangik népek északi csoportjait. De csak néhány tanító és kereskedő jutott el Afrikában a Nílus forrásvidékénél délebbre. Később

a kevert anditák és egyiptomiak Afrika keleti és nyugati partvonalát követve az egyenlítőnél jóval délebbre is eljutottak, de Madagaskárt nem érték el.

⁶ Ezek az anditák voltak India úgynevezett dravida és később árja hódítói; és az ő közép-ázsiai jelenlétük komoly nemesítő hatással volt a turániak őseire. E fajtából sokan utaztak Kínába Hszincsiangon és Tibeten át, és előnyös vonásokkal gazdagították a későbbi kínai népcsoportokat. Időről időre kisebb csoportjaik eljutottak Japánba, Tajvanra, Kelet-Indiába és Kína déli részeibe is, bár igen kevesen érték el Dél-Kínát a partvidéki útvonalon.

⁷ E fajta százharminckét egyede kis hajókból álló hajórajukkal Japánból elindulva elérte Dél-Amerikát és az andokbeli őslakosokkal kötött egyes házasságok révén létrehozták az inkák népe későbbi urainak őseit. A Csendesvilágtengert könnyen teljesíthető útszakaszokon keresztül érték el, meg-megállva az útjukba eső számos szigeten. A polinéz szigetcsoporthoz képest számszerűen és kiterjedésében is nagyobb volt, és ezek az andita tengerészek, a velük tartókkal együtt, élőlénytanilag módosították az útjukba eső őslakos csoportokat. Ezeket a ma már alámerült földeken számos virágzó polgárosodott társadalom bukkant fel az andita hódítások nyomán. A Húsvét-szigetek sokáig ezen elveszett csoportok egyikének vallási és igazgatási központja volt. De a Csendesvilágtengeren hajózó anditák közül csupán a százharminckettő érte el az amerikai szárazföldet.

⁸ ¶ Az anditák vándorlással egybekötött hódításai tovább folytatódtak egészen a végső szétszóródásukig, Kr.e. 8000-től 6000-ig. A Mezopotámiából való kirajzásukkal folyamatosan kimerítették a szülőföldjük élőlénytani tartalékait, s közben határozottan erősítették a környező népeket. És minden általuk meglátogatott nemzetnek adtak a humorukból, a művészetükből, a kalandvágyukból, a zenéjükéből és az iparukból. Szakavatott állattenyésztők és kiváló földművesek voltak. A jelenlétük rendszerint, egy ideig legalábbis, fejlesztőleg hatott a régebbi emberfajták vallási hiedelmeire és erkölcsi szokásaira. És így a mezopotámiai műveltség szép csendben elterjedt Európában, Indiában, Kínában, Észak-Afrikában és a csendes-világtengeri szigeteken.

6. AZ UTOLSÓ ANDITA KIRAJZÁSOK

¹ Az anditák Kr.e. 8000 és 6000 között rajzottak ki az utolsó három hullámban. A Mezopotámiából kiinduló e három nagy műveltségi hullámot a keleti hegyi törzsek nyomása és a nyugati síkságok népeinek terjeszkedése váltotta ki. Az Eufrátesz-völgy és a szomszédos területek lakói több különböző irányban vágtak neki az utolsó kivonulásnak:

² Hatvanöt százaléku a Káspi-tengeri útvonalon lépett be Európa területére, hogy ott meghódítsa az újonnan megjelenő fehér emberfajtákat — a kék emberek és a korai anditák keverékét — és összeolvadjon azokkal.

³ Tíz százaléku, beleértve a szetfi papok egy nagyobb csoportját is, kelet felé vonult az elami hegyvidéken át az

iráni fennsíkra és Turkesztánba. Sok leszármazottjukat az északi vidékekről érkezett árja testvéreikkel együtt kiszorították innen Indiába.

⁴ A mezopotámiaiak tíz százaléka kelet felé fordult az északi útvonalon, érték Hszincsiangot, ahol keveredtek az andita-sárga helyiekkel. E faji egyesülés rátermett egyedeinek többsége később eljutott Kínába és nagymértékben hozzájárult a sárga emberfajta északi csoportjának közvetlen fejlődéséhez.

⁵ E menekülő anditák tíz százaléka átkelt Arábián és elérte Egyiptomot.

⁶ ¶ Az anditák öt százaléka a Tigris és az Eufrátesz torlatvidékének part menti területein létezett, leginkább felsőbbrendű műveltségben élők, akik tartózkodtak attól, hogy a környező alsóbbrendű szomszédos törzsbeliekkel egyes házasságokat kössenek, nem voltak hajlandók elhagyni az otthonaikat. E csoport jelentette számos felsőbbrendű nodfi és ádámfai fajta túlélését.

⁷ ¶ Az anditák Kr.e. 6000-re csaknem teljesen kiűritették e térséget, bár a leszármazottaik, akik nagymértékben keveredtek a környező szangik emberfajtákkal és a kisázsiai andonfiakkal, összecsaptak az északról és keletről betörő népekkel egy sokkal későbbi korban.

⁸ A második kert műveltségi korszaka a környező alsóbbrendű fajták egyre erőteljesebb beszűrődésével ért véget. A polgárosultság a Nílus és a földközi-tengeri szigetek felé, nyugatabbra húzódott, ahol még sokáig virágzott és fejlődött azt követően is, hogy a mezopotámiai forrása elpusztult. És az alsóbbrendű népek akadálytalan beözönlése előkészítette a terepet egész Mezopotámiának az északi vad népek általi későbbi meghódításához, akik a rátermett fajták maradványait onnan kiszorították. A megmaradt művelt népek még a későbbi időkben is rosszul túrték e tudatlan és vad támadók jelenlétét.

7. A MEZOPOTÁMIAI ÁRADÁSOK

¹ A folyók mentén élők hozzá voltak szokva ahhoz, hogy a folyók bizonyos időszakokban kilépnek a medrükből; ezek az időszakos áradások az ő életükben évenként ismétlődő események voltak. De új veszélyek fenyegették a mezopotámiai folyó völgyet az északról kiinduló fokozatos földtani változások következtében.

² Az első Éden elmerülését követően évezredek át a Földközi-tenger keleti partvonala mentén húzódó hegyek, valamint Mezopotámia északnyugati és északkeleti hegyei folytatták az emelkedést. A hegyvidéki területek szintemelkedése Kr.e. 5000 körül nagymértékben felgyorsult, és ez, valamint az északi hegyekben egyre erősödő hóesés minden tavasszal példátlan mértékű áradásokat okozott az Eufrátesz völgyében. E tavasi áradások egyre kellemtlenebbekké váltak, míg végül a folyó völgyi vidékek lakói kénytelenek voltak a keleti hegyvidékre visszahúzódní. Majdnem ezer éven át rengeteg város néptelenedett el szinte teljesen e kiterjedt áradások miatt.

³ ¶ Csaknem ötezer évvel később, amikor a héber papok a babiloni fogság alatt megpróbálták a zsidó nép lezármasztását Ádámg visszavezetni, nagy nehézségekbe ütköztek a történet összeállításakor; és egyiküknek az jutott eszébe, hogy valójában nem ezzel kellene próbálkozni és hogy a történet szempontjából hagyni kellene, hogy az egész világ belefulladásra kerüljön a maga gonoszságába a Noé korabeli özönvíz idején, mert így már könnyebb volna Ábrahámot lezármasztásilag közvetlenül visszavezetni Noé három túlélő fiának egyikéig.

⁴ Általánosak azok a hagyományok, hogy volt idő, amikor az egész föld felszínét víz borította. Számos emberfajta tette a magáévá a valamikori régi időkben megesett világméretű özönvíz történetét. Noé, a bárka és az özönvíz bibliai történetét a héber papság találta ki a babiloni fogság idején. Ilyen általános áradás sohasem volt azóta, hogy az Urantián sor került az élet megtelepítésére. Egyedül a földtörténeti alsó őskor azon részében borította víz a föld teljes felszínét, mely a szárazföld megjelenését megelőzte.

⁵ De Noé valóban élt; bortermeléssel foglalkozott az Erech közelében fekvő folyóparti településen, Aramban. Évről évre napi feljegyzéseket készített a folyó vízszintjének emelkedéséről. Nagy nevetség tárgya lett azzal, hogy a folyó völgyben fel s alá járva amellet érvelt, hogy minden házat fából, hajóformára kell építeni és hogy az áradási időszak közeledtével a háziállatokat éjszakára mindig a fedélzetre kell vinni. Még a szomszédos folyóparti településekre is elment minden évben és figyelmeztette őket, hogy ennyi meg ennyi nap múlva eljön majd az özönvíz. Végül aztán eljött egy esztendő, amikor az éves áradás vízszintjét a szokatlanul erős esőzés úgy megemelte, hogy a hirtelen jött árhullám az egész falut elmosta; csak Noé és az ő közvetlen családja menekült meg a lakóbárájukon.

⁶ ¶ Ezek az áradások tetőzték be az andita polgárosodott társadalom összeomlását. Az áradások korszakának végére a második kert már nem volt többé. A korábbi idők dicsőségének nyomai csak délen és a sumérok között maradtak fenn.

⁷ Ennek, vagyis a legrégebbi polgárosodott társadalmak egyikének a maradványai megtalálhatók Mezopotámia eme vidékein, valamint attól északkeletre és északnyugatra is. De a dalamatiai időknek még régebbi nyomai vannak a Perzsa-öböl vizei alatt, az első Éden pedig a Földközi-tenger keleti végének vizei alatt nyugszik.

8. A SUMÉROK — AZ UTOLSÓ ANDITÁK

¹ Amikor az utolsó andita kirajzás megroppantotta a mezopotámiai polgárosodott társadalom élőlénytani gerincét, e felsőbbrendű emberfajta egyik kis létszámú kisebbsége a folyótorkolat közelében fekvő hazájukban maradt. Ezek voltak a sumérok, és Kr.e. 6000-re fajilag nagymértékben anditákká lettek, bár a műveltségük szinte kizárólag nodfi jellegű volt és tartották magukat Dalamatia ősi hagyományaihoz. Mindemellett a partvidéki területek e sumér lakosai voltak az utolsó anditák Mezopotámiában. De a mezopotámiai emberfajta ekkorra már alapo-

san összekeveredtek, melyet alátámasztanak azok a koponyafajták is, melyeket a régészek az e korból való sírokban találtak.

² Az áradások időszakában került sor Szuzza virágzására. Az első és alacsonyabban fekvő várost elöntötte a víz, így a második és magasabban fekvő városnak sikerült átvennie az akkori idők különlegesen fejlett kézműves központjának szerepét. Az áradások heveségének későbbi enyhülésével Ur vált a fazekasipar központjává. Nagyjából hét-ezer évvel ezelőtt Ur még a Perzsa-öböl partján állt, a folyó hordalékai azóta építették ki a mai szárazföldi határokat. E települések kevesebbet szenvedtek az áradásoktól, mert jobb védműveket építettek és arrafelé a folyótorkolatok is szélesebbek voltak.

³ ¶ Az Eufrátesz és Tigris folyó völgyének békés gabonatermelőit hosszú időn keresztül nyugtalanították a turkesztáni és az iráni fennsíkról való vad népek betörései. De most az Eufrátesz folyó völgy ellen összehangolt támadásra került sor a hegyvidéki legelőkön egyre erősödő aszály hatására. És ez a megszállás azért volt sokkal komolyabb, mert e környező pásztorok és vadászok nagyszámban rendelkeztek szelídített lovakkal. A lovak révén tettek szert hatalmas katonai előnyre a déli, gazdag szomszédaiakkal szemben. Rövid idő alatt lerohanták egész Mezopotámiát, maguk előtt hajtva azt az utolsó műveltségi hullámot, mely egész Európát, Nyugat-Ázsiát és Észak-Afrikát is elérte.

⁴ Mezopotámia e meghódítói között a jobb andita fajták képviselői közül sokan jelen voltak, mely fajták a turkesztáni kevert északi fajtákból és az ádámszoni fajtából származtak. E kevéssé fejlett, de annál életerősebb északi törzsek gyorsan és készségesen olvasztották magukba a mezopotámiai polgárosodott társadalom maradványait és belőlük fejlődtek ki azok a kevert népek, akik a történelmi beszámolók első lapjain említett Eufrátesz-völgyben éltek. Gyorsan újjáélesztették a letűnőben lévő mezopotámiai polgárosultság számos szakaszát, magukévá tették a folyó völgyi törzsek mesterségeit és a sumérok műveltségének számos elemét. Még egy harmadik Babel-torony megépítésével is próbálkoztak, később pedig nemzeti megnevezésükké tették e helységnevet.

⁵ Az egész Eufrátesz-völgyet északról lerohanó eme vad lovasnépek nem igázták le a folyótorkolat környékén, a Perzsa-öbölnél élő anditák maradványait. E sumérok képesek voltak megvédeni magukat, mivel értelmesebbek voltak, jobb fegyverekkel rendelkeztek és a harc árkoknak az öntözötavakat összekötő csatornarendszert kiegészítő kiterjedt hálózatát hozták létre. Egységes nép voltak, mert egységes csoportvallással rendelkeztek. Így voltak képesek fenntartani a faji és nemzeti egységüket jóval azután is, hogy az északnyugati szomszédaiak elszigetelt városállamokra szakadtak. E városállam-csoportok egyike sem tudta legyőzni soha az egyesült sumérokat.

⁶ És az északról érkező támadók hamar megtanulták tisztelni és értékelni e békeszerető sumérokat, mint rátermett tanítókat és államszervezőket. Nagyon tisztelték őket és északról a nyugati Egyiptomig és a keleti Indiáig

minden nép szívesen fogadta őket a művészet és a kézművesség tanítóiként, kereskedelmi előjárókként és államigazgatási vezetőkként.

⁷ Az első sumér államszövetség felbomlását követően a későbbi városállamokat a szetfi papok lázadó leszármazottai irányították. Csak azután nevezték magukat királyoknak, hogy meghódították a szomszédos városokat. A későbbi városi királyoknak azért nem sikerült erős szövetségeket létrehozniuk Szargon kora előtt, mert féltékenyek voltak egymás istenségeire. Minden egyes város a saját városi istenét a többiekénél felsőbbrendűnek tartotta, és ezért nem voltak hajlandók egy közös vezetőnek alárendelni magukat.

⁸ A városi papság gyengekezű uralma hosszúra nyúlt korszakának Szargon, Kish papja vetett véget, aki királynak kiáltotta ki magát és elindult egész Mezopotámia és a környező területek meghódítására. És ez egy időre véget vetett a papok vezette és sanyargatta városállamok létének, amikor is minden egyes városállamnak saját városi istene és saját szertartásrendszere volt.

⁹ A Kish központtal működő államszövetség felbomlása után hosszú ideig állandó háborúskodás folyt a folyóvölgyi városok között az elsőség megszerzéséért. És ez az irányító szerep Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur és Szuzza között cserélődött.

¹⁰ Nagyjából Kr.e. 2500-ban a sumérok súlyos vereséget szenvedtek az északi szuiták és guták kezétől. Elesett Lagash, a hordalékdombokra épült sumér főváros. Erech Akkad eleste után még harminc évig kitartott. Hamurabi hatalomra jutása idejére a sumérok már az északi szemita népek soraiba süllyedtek le, és a mezopotámiai anditák léptek a történelem színpadáról.

¹¹ Kr.e. 2500 és 2000 között a szilaj vándorló népek az Atlanti-világtengertől a Csendes-világtengerig mindenhol előfordultak. A neriek voltak a kevert andonfi-andita fajták mezopotámiai leszármazottaiból álló Káspi-tengeri csoport utoljára kirajzó népe. Amit a vad népek nem tudtak elvégezni Mezopotámia elpusztításában, megtették azt az éghajlati változások.

¹² ¶ Ez tehát az ibolyaszín emberfajának az ádami időket követő története és a Tigris és Eufrátesz közötti hazájuk pusztulásáról szóló beszámoló. Az ősi polgárosodott társadalmuk végül a felsőbbrendű népek elvándorlása és az alsóbbrendű szomszédok bevándorlása miatt pusztult el. De már jóval azelőtt, hogy a vad lovasnépek meghódították volna a folyóvölgyet, a Kert műveltségének nagy része már elterjedt Ázsiában, Afrikában és Európában, s e helyeken ezekből lettek az Urantia huszadik századi polgárosodott társadalmát eredményező erjesztőanyagok.

¹³ [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]